

Vasile Popovici

CARUSELUL

SEMĂNĂTORUL
Editura online - septembrie 2011

Vasile Popovici

Caruselul

Poezii

Vol. IX

2011

**„Și am găsit că morții,
cari au murit mai înainte, sunt mai fericiți decât cei vii,
cari încă mai sunt în viață”..**

**„Dar mai fericit decât amândoi
am găsit pe celce nu s'a năcsut încă, fiindcă n'a văzut toate relele
cari se petrec sub soare”.**

(Eclesiastul – 4. 2. 3. – pag. 671 – Biblia – 1928)

„Ce a fost, va mai fi,
și ce s'a făcut se va mai face;
nu este nimic nou sub soare”.

„Dacă este vreun lucru
despre care s'ar putea spune:
„Iată ceva nou!”
de mult lucrul acela
era și în veacurile dinaintea noastră”.

„Nimeni nu-și mai aduce aminte de ce a fost mai
înainte; și ce va mai fi, ce se va întâmpla mai pe
urmă nu va lăsa nici o urmă de aducere aminte la
cei ce vor trăi mai târziu”.

(Eclesiastul – I 9.10.11.)

VASILE POPOVICI

(N. 1938, Corni-Botosani) - Poet, publicist.

Studii: Facultatea de limba și literatura română

Profesie: Profesor

După Revoluție: - Director coordonator, primar, pensionar.

Activitate literară :

- **Paradoxuri** - vol. I (Poezii) – Edit. Princeps, Iași, 2007;
- **Joc perpetuum** - vol. II (Poezii) - Edit. Princeps, Iași, 2007;
- **Demonul angelic** - vol. III (Poezii) - Edit. Princeps, Iași, 2008;
- **Cântece și taine** - vol. IV (Poezii) - Edit. Princeps, Iași, 2008;
(volum inclus în cartea „Demonul angelic”);
- **Întoarcerea în Nimic** - vol. V (Poezii) - Edit. Princeps, Iași, 2008;
- **Pleacă cocorii** - vol. VI - (poeme alese) Edit. Stef, Iași, 2011.

Apariții în publicații:

Revista **Țara de Sus** – Revistă de cercetare a culturii tradiționale din județul Botoșani.

Revista **Moldova Literară** - editată de Liga Scriitorilor – filiala Iași, (Mihai Păstrăguș).

Revista **Dor de Basarabia** – Periodic de răspândire a cunoștințelor despre neamul înstrăinat.

Revista **Asolut** – Revistă națională de cultură și opinie, anul 2, nr. 5, iulie 2011, editată de ACADEMIA DE POEZIE GENIUS ROMÂNIA (Director: Alensis de Nobilis).

Revista on-line **Falezile de piatră** - Revista proiectului „Cititor de Proză – Republica artelor”.

Revista online **Sămănătorul** (prof.Nicolae N. Tomoniu).

Revista **Singur** (fondator - Ștefan Doru Dăncuș).

Premiul ASTRA – obținut la Festivalul național de poezie „Nicolae Drăgan”- Galda de Jos – Alba, 6-7 noiembrie 2010.

Premiul special la Festivalul Internațional de Creație Literară „Titel Constantinescu” ediția a IV –a , 2011, organizat de Editura Rafet din Râmnicu Sărat, județul Buzău.

Prezent în:

Antologia **ÎNTRE RÂMNICE** / Editura RAFET, 2011/ Antolog – Constantin Marafet – Râmnicu Sărat.

Membru al Ligii Scriitorilor din România – Filiala Iași.

Carouselul

Vol. IX

An Nou

Din nou An Nou, an nou-nouț
ca oul proaspăt, cu bănuț,
ca puiul scos din ou, abia ieșit,
cu puf, golaș și isprăvit.

Aș vrea să-l pun deoparte, la păstrare,
să fie mereu nou, să nu înlocuiască
pe-altul vechi.

Aș vrea să nu să se-nvechească.

Altfel, mă învechesc și eu
și aș avea păreri de rău
că anul nou e vechi,
iar an de an, o clipă doar,
e anul, - Anul Nou.

1 ianuarie 2010

Nu te grăbi, Creatorule!

Nu te grăbi
Prea Mult și Mare, Creatorule!
să iei de-Aici
să duci Acolo
viață-n moarte
(ori poate de greșesc),
o viață-n altă viață care
nu-mi ia din mult părerile de rău.

Pe cel mai drag de lângă mine
(și Te bănuiesc de-același drag),
nu mi-l lua; nu-i lua viața
în prea devremele luat.

În Fața cui Mai Mult Prea Mare
decât Tine
îl vei convinge
de nesocotința ne-ascultării!?

Mă iartă!
De-o spun așa e că în minte,
prea multă minte nu mi-ai pus
să spun altfel.

Nu Te grăbi, Creatorule
al celor toate
câte-s de văzut și nevăzut
și-n care cred
ca într-o logică illogică
de postulat.

Nu Te grăbi!
Nu îmi lua aproapele de lângă mine;
nu mi-l lua!
nu îmi lua credința-n Tine!

Sunt fiul Tău, mă ia pe mine;
pe fiul meu îl lasă, mai lasă-l,
nu Te grăbi!
Ar fi păcatul Tău,
Tu fără de păcat,
ce-n Fața altei Fețe
iertare cui să-i ceri, nu ai.

Nu Te grăbi, Creatorule!
Altfel, îmi iei sperare și credință.

2 ianuarie 2010

Caruselul

Amețitor
învârtecuș de carusel!
Coboară unii
să se urce alții-n el.
E lumea
un perpetuum – carusel;
nu se coboară cerul,
noi ne urcăm la el.

Neabătuți sunt pașii-n
drumul crucii;
coboară
ziua-n arc de curcubeu
și asfințește.
Chiar dacă-s mulți,
tot singuri rămân cucii,
iar orice cuib,
ca orice cuib se părăsește.

Pandora își deschide cutia
să sloboadă
Speranța,
ca lumea-n ea să creadă.

Trăirea nu-i sublimă,
dacă nu-i întreagă,
iar nodul gordian se taie,
nu se dezleagă.

Nu se coboară cerul,
noi ne urcăm la el;
e lumea
un perpetuum – carusel;
coboară unii
să se urce alții-n el.
Amețitor
învârtecuș de carusel!

3 ianuarie 2010

Lucifer

Întotdeauna a existat ceva

I

Hyperion¹ și Lucifer,
Și Demonul², de cruce frați?
(Ei cruce n-au purtat în cer);
Au fost întâii-naripați.

Hyperion străluce-n Empireu;
Demonul,- hulit de oameni buni.
El, Lucifer, gonit de Demnezeu,-
Stăpân de iaduri și genuni.

Trei frați,- întâii nenăscuți.
Născuți,- de nimenea născuți.
Gândirea-aici ni se blochează
Iar viața, viața ne șochează.

Ce gând illogic mă îndeamnă
Străfulgerat de crez nebiblic!?
De n-or fi ineptii înseamnă
Că toate vin și pleacă în nimic.

---

¹ Vezi „Luceafărul” de M. Eminescu

² Vezi „Demonul” de M. Lermontov

Că nimeni, nimeni nu ne-ntreabă
De-ai cui suntem și cine suntem,
Ce bine e că nu ne-ntreabă
Că n-am ști ce să le răspundem.

II

De felul lui,- introvertit
Și-'naripat prin Empireu-
Ca pasărea. Era smerit
Și gratulat de Dumnezeu.

Prin plete-și dase c-o pomadă,
De îi crescuse blond și des.
Pe îngerii puși la corvoadă
I-ocrotea de demoni, mai ales.

În vremea-'ceea, Lucifer -
Înfăptuindu-se Minunea -
Era trimis puțin prin cer
Să vadă cum ieșise lumea.

S-ajungă-apoi și pe pământ
Să vadă dacă-s bune toate
Ieșite toate din Cuvânt
Și dacă-s toate terminate.

Și dacă nu o să uimească
Ce din Cuvânt ieșit-au toate,
Pe ici pe colo mai cârpească
Și să mai dreagă ce se poate.

Înmărmurit de cum ieșise
Atâtea scoase din Cuvinte,
Se-nfătoșează și îi zise:
„E bine, Prea Înalt’Părinte”!

Și-atuncea, onomatopeic,
Tună Divinul: „Eureka”!
Ce treabă bună din nimic,
O, sfântă lume, ești a mea!

Zâmbind cu brațe ridicate,
Râvnea Divinu-o zi de tihnă;
Cum zilele au fost doar șapte,
Avea și El drept la odihnă.

Era dovadă de bonton
Strădania lui Lucifer.
În taină circula un zvon:
Pe Lucifer rebelii-l cer.

III

Târziu a devenit rebel,
Când în știință-și adunase
Urgii ce nu-i plăceau defel
Iar Domnul, mult se supăraser.

Se-ajunse dar, la paroxism.
Voia să fie Lucifer
Egal cu El. Cu mult cinism
I-o spuse și-a fost gonit din cer.

Îl prăbuși în iad că vruse
Egal cu Dumnezeu să fie.
Cât e de Lucifer, să știe,
Să vadă ce nu mai văzuse

Din plus la minus infinit
Și dincolo de Elizeu
Că superspațiu-i stăpânit
Doar de un singur Dumnezeu.

El nu-i Luceafăr, Demon nu-i.
E cel pe veci gonit în iad.
El este-al lui și-al nimănui
Și peste el blesteme cad.

Din adâncimi de vechi infern,
Așisderea ca-n alte dăți,
Inconfundabil și etern,
Zburând peste eternități,

Lăsând în iad pe-naripați,
Mâhnit peste măsură, el,
Luându-și zbor peste Carpați
Mefistofelic și rebel,

Desprinse luna de pe cer
Și stele, una câte una,
Stăpân de iaduri, Lucifer
Le puse la un loc cu luna,

Le-aruncă-n mare ca pe prund,
Legase noaptea de pământ,
Le-aruncă-n hăuiri fără fund,
Oprise zi, oprise vânt,

Oprise chiar și timpu-n loc.
Pe unde a umblat haihui,
N-avuse parte de noroc
În toată veșnicia lui.

IV

Din Prea Înaltul prag de cer,
Străfulgerat de-un aprig gând,
Nefericitul Lucifer
Privi în jos către pământ.

Privi ce Dumnezeu crease
(E dreptul lui de Creator)
Cu multă trudă-n ziua șase:
Întâiul trup de muritor.

Trecut-au veșnicii în zbor
Ca zborul lui peste genuni.
Întâiul trup de muritor
Era minune-ntre minuni.

El, dintre frați, era mezinul,
Făcându-și printre veacuri loc;
Oracolul i-a dat destinul:
Nemuritor, - făr' de noroc.

Și frații lui mai mari au fost,-
Stigmatizați de sibiline.
Și ei și-au încercat un rost,
Zădărniciind destine.

Privirea lui din ochi desprinsă
Se pogorî pe-un chip de fată,
O zeităte tristă, plânsă,
Cum nu văzuse niciodată.

Și-asemănare de divin...
Divinu-i puse-asemănare,
În ochi albastru și senin
Și-n suflet zbuciumul de mare.

Părea ca o vestire bună;
Vestală-n flăcări ea părea.
De unde a avut să-i pună
Atâta frumusețe-n ea!?

Era din neculori pictată,
Era un vis, era părere
Era în ea ceva din niciodată
Și mai era în ea durere.

Îi puse toate câte-au fost
De pus în ea pe vremea-'ceea;
Îi puse vrajă, vrajbă, rost,
Să aibă pe pământ femeia.

I se opri inima-n loc,
Pe loc i se tăie suflare,
Simți că îl cuprinde foc
Și-acea cuprindere îl doare.

V

Iubitul ei, dintr-o pricină,
La viață n-a fost programat,
Dar fata-l adăsta să vină
Cum vin feciorii de-mpărat.

Din vise fata îl știa
La port, la vorbă și la față.
În fiecare noapte îl visa
Dar dispărea-n spre dimineață.

Cum mijlocul îi era strâns,
Păcatu-ntreg cum își dorea,
Păcatul pân' la capăt dus,
Dar el doară în vis venea.

Oracolul i-a fost prescris,
Dar Mădălina nu știa
Că cel din vis era proscris
Și-l aștepta...și- l aștepta...

În altă viață, mai demult,
V-ați dat a vă-ntâlni pe lume
Iar în al valului tumult
Voi vă spuneți pe nume.

El va veni în altă viață
În viața ta într-o iubire
Așa cum unei cărți, prefață
Îi scrii 'nainte de citire.

Și va avea, - de-o fi să fie, -
Și el un nume cum porți tu,
Oracolul de-o mai rescrie
Același joc perpetuu.

Cum toate sunt stereotipii
În ciclul elementelor,
Veți fi din nou, veți fi copii
Și veți muri cum toate mor.

VI

Ca frații lui, dezamăgiți
De soarta și destinul firii,
El, Lucifer, fără părinți,
Din marginea nemărginirii,

De drag de Mădălina prins,
De dor nebun nepământeau,
Din infinituri s-a desprins,
Rostogolindu-se în van.

Lăsa în urma lui un fulger
Ce-i fulgerase duh și gând.
Zbura grăbit din cer în cer,
Tot mai în jos, către pământ.

De-abia atinse lutul Evei,
Cenușa humei și-a ispitei.
Își șterse ochii de aeve-i
Edenul din ținutul fetei.

Tărâm de oase, cruci călcând,
Un gând de moarte îl străbate.
Ca din infern veni un gând:
Se poate-n veșnicie moarte?

Din două, una să aleagă:
Ori în infern pe veci, ori moarte,
Dar fata îi era mai dragă;
De veșnicie se desparte.

Între făcut și nefăcut
E incompatibilitate.
Între născut și nenăscut
E consubstanțialitate.

VII

Se răsuci după tipic
Cum scrie-n codul diabolic.
Din el nu mai păstra nimic.
E camelionism? Greșesc?

Își schimbă-nfățișarea toată
(Puteai să crezi că-i menestrel)
Ca nimeni doară să mai poată
A-l recunoaște cine-i el.

Și în instinctul lui primar,
Când o văzu pe Mădălina,
Călcase piatră de hotar,
Lăsând în timp lumina.

Pornit pe șotii și sprintar,
Și generos, prietenos,
Uimi pe tartorul din tartar
De-atât diabolism frumos.

Părea făptura lui,- lumină,
O punte între cer și lut.
Purta o aură creștină,
Un duh venind din absolut.

Era transfigurare vie,
Păienjeniș de dulci visări,
Dar și din hău părea să vie
Pe neumblatele cărări.

Sub pleoape-nchise de visări
I s-adunau în curgeri, vise
Dar visele-i erau păreri
Din cărțile încă nescrise.

Era frumos, înger părea
Și Demon din Valea-adâncă.
Avea ceva și mai avea
Ceva din rece duh de stâncă.

VIII

Precum un fulger scăpărase
A norilor încrâncenare
Și trup și gând îi fulgerase
Ne-asemuita-nfătoșare.

Prin risipire-n zbor, proscris,
Scârbit de rău în rătăcire,
El n-avea somn să aibă vis
Nici lut să-ncapă-n lut iubire.

Văzând fire namaivăzută,
El, nenăscutul făr' de moarte,
Își schimbă fibra nenăscută
În consubstanțialitate.

Și-un simț uman simți în el
Ce-i sfredeli duhul demonic;
Prin fibra-i de mefistofel,
Se prelingeа fluidul cosmic.

Simțea că-și capătă făptură,
Ceva a metamorfozare,
Cum în chimie, în natură,
O stare trece-n altă stare.

Simțea că îl întinerea
Alter ego-uri avatare,
Simțea c-avea ce nu avea
Trăirea lui nemuritoare.

Și-ar fi dorit să aibă moarte
În nesubliminala clipă.
Așa doar poate avea parte
De dragoste, nu de risipă.

Cu ochi aprinși, înduioșat,
El, Lucifer, damnat pe viață,
Ce nu credea adevărat,
Avea minunea lumii-n față.

Cercă, înduioșat și stins,
Să se adune din cuvinte.
Cu-o lacrimă ar fi și plâns;
Și-o rugă îi trecu prin minte

Dar 'Nalt Prea Sfântu-l preveni,
Departe fie de minuni; chiar
Un gând năstrușnic îi veni:
Să-l scoată din dicționar.

Simți sub pas zorit de foc
Răcoarea ierbii-nrouate.
Ținut de moarte și soroc
El nu călcase niciodată.

Din zbor întins își poartă pas
Cu învoială Terminus¹.
Din gânduri, vorbe puse-n glas
Să spună ce avea de spus:

-,N-am întâlnit prin neterestrul,
Pe unde nimeni nu trecu,
Eu, cel de când e universul,
Mai mândră decât tine, nu.

Tu m-ai făcut să am dorinți
Să mă despart de nemurire.
Din deznădejde, năzuinți
Să-mi fac, din drag de tine.

Tu ești și templu și altar
De-nchinăciunile creștine,
O filă dintr-un calendar
De-oracole de sibiline.

Eternitatea nu-i de-ajuns.
Vreau și durere și iubire,
Să am și lacrimă și plâns
Dar și un strop de fericire”.

---

¹ Terminus , i,(lat.) s.m. - Zeul care apără hotarele și semnele lor.

IX

Trecuse-o zi, un an trecuse
Și mai avea sperare încă.
Iubirii lui, ea nu-i răspunse.
Ecou izbindu-se de stâncă.

O zi, un an, cetind în rune,
Cât suntem lut, cât suntem humă,
În veșnicie nu se pune
La socoteală, nici în glumă.

Ea, Mădălina nu-i primi
Tumultul lui învăpăiat.
Îl ascultă; nu-l prigoni
Și nici măcar nu l-a certat.

Era frumos, la gând curat.
Ea nu știa că-i Lucifer
Și nici știa că e damnat
Și prigonit prin cer.

Vedea că are-n el iubire.
Și dor de fată mai avea
Dar hăul lui de rătăcire,
Ea, Mădălina nu-l vedea.

Și el fu darnic cu iubirea,
Dând veșnicia pe o clipă,
Să-mpartă-n două nemurirea
Din mult prea marea lui risipă.

Ar fi îmbătrânit în doi.
De dragul fetei, Dumnezeu
I-ar fi dat raiul înapoi
Și strălucire-n Empireu.

La ruga lui spre totdeauna,
Ea, Mădălina-i spuse-așa:
- „Tu ești un foc ce arde-ntruna;
Eu sunt doară cenușa ta.

Nu vreau să plec în nemurire,
Nu-mi cere nemurire-n loc
Pentru un dram de amăgire
Să te-amăgești că ai noroc.

Nu vreau ce nu-i dat tuturor.
O veșnicie mi se pare,-
(Părerea mea de muritor),-
Prolixă și obositoare.

Noroc nu ai, nu am nici eu
Și pururea nu vom avea.
A fost lăsat de Dumnezeu
Un dat de a nu ne avea.

De ești damnatul Lucifer,
Purtând stigmatul nemuririi,
Urmează-ți calea prin eter
Iar eu, urmând destinul firii”.

*

Aieste vorbe, acest gând
Îi șubrezește nenăscutul
Și îi veni o rugă-n gând:
Să i se dea și lui născutul.

Ar fi iubit și ar iubi;
Ar li și lut, ar fi și humă,
Un muritor care-ar muri
De dor de dragoste nebună.

Dar lui nu i-a fost dat să moară.
Și nemurirea e un chin,
Cum răul e făcut să doară,
Cum șarpelui îi dai venin.

Și din adânc de dor îi spuse
Că-i negru foc de supărare.
Ea nu-i știa și nici văzuse
Adevărata 'nfățoșare.

X

Bătrân schilav cu barba lungă
Din mult întinsul lui regat,
Odrasla-n lume și-o alungă.
Vetustă modă de-mpărat!

N-avuse gând ca să gândească;
Cu simțăminte nu faci târg.
Să cadă fulger să-l trăsnească
'Nainte de-a intra-n amurg!

Sub stei, în largă depărtare
Un crez în mit de zburător
Îi mai dădea fior, sperare...
Că toate vin din viitor.

Credința-n mit se spulberase
Și-n vise-n vis să se viseze.
Puterile o cam lăsase;
Privirile-i rămase treze.

Răbdarea ei părea sfârșită;
Plângea-n sughit, plângea mereu
Căzând pe gânduri răvășită:
O fi uitat-o Dumnezeu?

Și plânsetele de naiadă
Încet-încet se liniștesc
Ca apele dintr-o cascadă-
Ajunse-n mare se-ogoiesc.

Se-mpuțina pe zi trecută
Precum zăpada se topește,
Cum floarea smulsă, ruptă,
Încet, încet se ofilește.

Părea icoană chipu-i blând,
Icoană vie de-nchinat.
De-ai fi putut pătrunde-n gând
Și-n suflet, te-ai fi-ntristat.

Și chinul dat să o petreacă
Se curmă, i se curmă chinul;
Un chin luat în cer, să facă
Cu el, să facă ce?, Divinul?

Alt rai să facă nu-i stă-n fire
Și-atunci, mă iartă, dacă vrei,
Un iad nu-i stă-mputernicire.
De ce ne dai ca să ne iei!?

Ne lasă-n nenăscut; ne lasă
Acolo unde-i doar Nimic.
La urma urmei, ce îți pasă
Că universu-i mare-ori mic!?

Obrajii-ncet, încet, păli;
Pe veci privirea și-o închise
Și-n asfințit se prăpădi
Fără de taine, făr' de vise.

Sub pleoape se făcuse noapte;
O noapte-adâncă, hău, abis.
I se luase-acuma toate
Și i se dase rai deschis.

Un înger din cereasca fire
Luă cu el sufletul trist,
Golit de trup și amăgire
Și fără crucea grea de Crist.

I-e ne-mpăcat și slobod duhul
De trup devreme slobozit.
Rămâne cui? se-ntreabă trupul,
Cine pe cine-a părăsit?

Se stinse-ncet blânda minune
Ca lumânarea pusă-n sfeșnic.
Din arsul ei nu mai rămâne
Decât un fum și-apoi nimic.

Muri-n tristeți și-nsingurată
În colț de lume-ndepărtat.
La căpătâiul ei, nici tată
Nici mamă, nici soră nu i-a stat.

Să-ți fie dat să mori fecioară,
Cumva, nu este vrun păcat?
Dacă iubirea e să moară,
De ce trăitu-ți este dat !?

S-o tulbure un duh păgân...
Un duh păgân n-o tulbura.
Din racla cu-așternut de fân
Cu dărnicie plângeri da.

De dragul celui drag se stinse,
De prea mult dor și așteptat
Dar el venea numai în vise.
La viață n-a fost programat.

Au plâns și norii și izvorul.
Și-n hohot apele au plâns.
Și ceru-a plâns și călătorul
Și parcă tot n-a fost de-ajuns.

Mormânt mai simplu ca al ei,
La cel capăt de lume, nu-i.
I-au pus la cap din lemn de tei
O cruce, ca străinului.

Iar ce a dat Domnu' să fie,-
Cenușa vieții care-a ars,-
Stă îngropată pe vecie
În stânjenu' jilav sub pas.

E plin mormântul de tăcere,
De veșnică pustietate.
Un duh mâhnit plin de durere
Sub lespezi poate mai răzbate.

Povestea ei purta un nimb
Al celor sfinte pe pământ
Și i-a dat pentru toate-n schimb
O cruce de Crist și-un mormânt.

Avea un tâlc prea scurt trăitul,
Cum toate-s tâlcuri pe pământ;
Avea-nceputul și sfârșitul
Al celor ce-s și nu mai sunt.

Și-anagramare mai avea
Povestea ei cu nimb de sfânt,
Ca literele în cuvânt
Când le schimbi ordinea.

Povestea ei cu tâlc și nimb
Avea ceva de neuitat:
O amintire peste timp.
Apoi, uitarea s-a lăsat.

Vrun vechi mormânt, sub lespezi, nu-i
Vrun semn de viață să ascundă,
Să îngenunche-n fața lui
Vrun trecător, un muc s-aprindă.

Vreun martor grai să-și facă nu-i
Poveste tristă-a povesti,
Uitat în clipa timpului,
Uitate răni a răscoli.

Păianjeni țes păienjeniș
Peste abruptele tăceri
Iar moartea vine pe furiș
Sporind subliminale treceri.

Ce-i pasă lumii de prihană,
De iad cu draci, de rai cu sfinți!
Și tragedia e umană.
Comedioși, scrâșnim din dinți.

O pace stăpânește încă
Un univers fără de grai.
Un univers e pace-adâncă.
Mai înfloresc măcieși în mai.

În jocu-acelorași stereotipii,
Ce pot să cred, ce pot să zic,
Că umbletul prin veșnicii
E tot întoarcere-n nimic.

Iar tu, ce zbori prin infinit
Din polul plus la minus,
De ce-ai venit, de ce-ai grăbit
Spre-acolo unde toate nu-s!?

Rebel, cel izgonit din rai,
Ce nici pământul nu-ți dă loc,
Din toate câte-s date n-ai
Fărâma-aceea de noroc.

Avem ceva din larga fire,
Noi, trecători prin timp hain.
Avem și lacrimi și iubire,
Ni-e sufletul de toate plin.

De-atâta viață dusă-n moarte,
Bătut e drumul pân' la cer
Și tot mai răvășite-s toate
De-atâta moarte și mister.

Venim la rău, venim la bine
Născuți în zodie de hidră,
Pășim prin timp cât timpul ține
Nisipului curs în clepsidră.

Nu are margini universul.
La noi acasă, pe pământ,
Îngăduit ne este mersul
Doar între casă și mormânt.

XI

Trecuse înc- o veșnicie
Când zborul lui în van se-opri.
Cum toate el voia să știe,
De fata dragă-și aminti.

El, duh păgân încă purta
Un gând ce nu îl părăsise.
Purta un dor dar nu știa
Că fata dragă lui, murise.

Și îi veni un aprig gând,
În lutul Evei să coboare
Și-n aprig duh încă purtând
Cu greu nestinsa-i întristare.

Și-n val-vârtej, neogoit,
Îndrăgostit ca prima oară,
În zborul lui de neoprit,
Se-opri incognito spre seară.

Ajunse-n seară la o casă,
Cerând pe noapte găzduire
Sleit, parc'-ar fi tras la coasă.
Dormi ca omul în neștire.

Văzut-ai drac împelițat
Să ceară pat, și de mâncat?
Dar în poveste, 'n poezie -
Oricând, din drag de fantezie.

Tu, cititorule integru
Vezi că din tot ce ai citit,
Nu-i dracu chiar atât de negru
Cum este-n lume zugrăvit.

Din vremi uitate, auzise
Bătrânul orb și gârbovit,
Povestea fetei ce murise
De-atâta plâns, de-atât iubit.

De-au plâns și sfinții cei de sus
Și demonii pe plâns s-au pus
Și, parcă n-ar fi fost de-ajuns
Și-n cor de înger plâns s-a pus.

Cercă să îi pătrundă-n gând
Cu iscusință, Lucifer;
Bătrânu-i spuse lăcrămând
Că fata a plecat în cer.

XII

Lăsa lumina-n urma lui
Prin galaxii din cer în cer.
Și Templul Dumnezeului.
Plecă spre 'Nalturi, Lucifer.

Intra un univers în altul
Cum te afunzi în văgăuni.
În gaură de vierme¹ saltul
E-atipic doar pentru nebuni.

Dar Lucifer, nepământean,
Purtând în el celula lipsă²,
Purta suflet de nemirean
Și zvonuri de apocalipsă.

Lăsa un cer trecând în altul
Ajunse-n vârf, ce să mai vadă!?
Și tot mai sus vedea Înaltul.
De-acolo doar putea să cadă.

Mai sus, nu mai era un sus.
Căzu pe gânduri Lucifer.
Nici lună, sori, nici stele nu-s.
Nu o găsi pe fată-n cer

---

¹ Găurile de vierme sunt construcții topologice care „leagă” zone îndepărtate ale universului printr-o „scurtătură”. Imaginând o călătorie de la punctul de intrare și punctul de ieșire, nu există între cele două capete, puncte intermediare, călătoria satisfăcând definiția teleportării. Găurile de vierme reprezintă o extensie a soluțiilor lui Einstein prin găuri negre dincolo de raza Schwarzschild.

² Universului îi lipsește o particulă din Big Bang, (marea explozie,- ipotetică,- a atomului primitiv de materie, care a inițiat expansiunea universului) pe care știința o caută asiduu pentru aflarea Întâiului Adevăr: „Particula lui Dumnezeu”.

Și-l năpădi năstrușnicie
Că-n lut, în humă-n dedesubturi,
Acolo ar putea să fie
În liniștea fără tumulturi.

Făcu, pe dată-ntoarsă cale.
Din nou lumina nu-l ajunge.
Părea tot superspațiul vale
Iar timpu-n urma lui se frânge.

Zburând pe Drumul Robilor,
Din galaxie-n galaxie,
Se întrecea cu timpu-n zbor,
Cu sufletul plin de mânie.

Pe Mădălina n-o găsise
Prin cer, în tot umblatul lui.
Doar spiritul, Domnul oprise
În Templul Dumnezeului.

XIII

Intră de-un stângen în pământ.
N-au dreptul morții la mai mult.
Cătând în fiecă mormânt,
Citind silabe și cuvânt.

Adâncul stânjenului rece
Îl îngrozi peste măsură
Și-a înțeles acum de ce
Că unde-i foc e și căldură.

Purtând în fibra-i gena mumii,
Imponderabil și demonic,
La ce-a rămas din vraja lumii,
Privi 'ntrebându-se retoric.

Și cum stătea deasupra humii,
Poate-ar fi vrut, ori n-ar fi vrut,
Să ducă pulberea țărâniei
În alt, în altfel început.

Imperturbabil, stăpânit,
Și-ar fi dorit să aibă suflet,
El, dezgustat de infinit
Și obosit de-atâta umblet.

Să aibă moarte nu vecie,
Să fie-un muritor de rând
Și-ar da întreaga veșnicie
Să fie humă, lut, pământ.

Și-ar fi dorit s-o aibă parte,
Să aibă de chemat un nume,
Să o sărute, s-o dezgroape
Și s-o sloboadă iar în lume.

Tu, cel cu chip de neființă
De ce schimbi reguli pe pământ?
În tine n-ai nici o credință,
Nu-ți este teamă de Cuvânt?

Blestem e umbletul prin cer
Din veșnicie-n veșnicie.
El, cel damnat, el, Lucifer,
El,- gratulat n-o să mai fie.

Perplex, mânat de un îndemn
Și-ar fi făcut, ca înger, cruce
Dar gândurile-i sunt năuce.
Ca demon, ar fi fost nedemn.

Cercă să-i dea suflare nouă,
Să se-ntrupeze din suflare.
Și-ar fi rupt inima în două
S-o vadă iară pe picioare.

Văzând pe Lucifer, îi cere
Poruncitor și sec Divinul
Să nu-i dea duh de înviere
Să-ntoarcă-n Început destinul.

Pecetluit pe veci,- destinul
Până în ziua de Apoi
Și nu se cade ca Divinul
Să-și ia Cuvântul înapoi.

Nu poți să-l schimbi să fie altul,
Mai cum pe plac ai vrea să-ți fie.
Deasupra tuturor-a-i 'Naltul,
Prea- 'Naltul pentru veșnicie.

„Pentru a Lui făpturi,-o pârgă”¹
Te-mbie Scripta, alta, nu-i;
Te-mbie și un fel de scârbă ?
De legea talionului. ?

---

¹ Parafrazare după textul biblic,- *Epistola sobornicească a lui Iacov* 1: 18 din Noul Testament: „ El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Lui.” (Biblia / ediția 1928).

XIV

De-o vreme bună și ceva,
Nu are iadul căpătâi.
Toți dracii umblă brambura
Și-i clătinat din temelii.

E iadul lor mai înnegrit,
E bezna grea, apăsătoare.
De-atâta mult surgunuit,
Cât e de drac, și dracu' moare.

Se stinge focul sub cazan
Și se răcește smoala.
Aiasta ține de un an
Și se lungește boala.

Își bagă coada Nichiduță
Pe unde nu îi fierbe oala.
Îl trage-n smoală pe Mitruță.
Și, ce? E rece smoala.

Așa, ca un divertisment:
Să-și umple timp și-a plictiseală
Iar, bașca, ca resentiment:
Să-l bage pe Mitruț în smoală.

De când e șefu' -n zbor prin cer,-
Nici ei nu știu pe unde -n zbor,
E greu, dar greu fără Lucifer
Și-n taină-s strânși la un sobor.

Și, fără de aură de sfinți,
Cu tot blajinul lor etern,
Toți îngerii surgunuiți
Porni zurbavă în infern.

Să vină-ndată Lucifer.
Tot iadul este pus pe jar,
Iar dacă iad n-o fi în cer
Nici sfinți să fie-n calendar.

Porni solie deîndată.
Pe Lucifer, greu îl găsi.
S-aleagă între iad și fată,
La asta chiar nu se gândi.

Din iad tot praful să se-aleagă.
Cu Mădălina-n schimb, nici gând.
Decât o veșnicie-ntreagă
Mai bine-n pacea din mormânt.

XV

El, creatura cea dintâi,
Creată nu știm cum și când,
Cine i-a stat la căpătâi,
Vrodată nu vom ști, nicicând.

Și, Lucifer, insașiabil
În nemăsura lui de-a ști,
Încrezător în el, abil,
În taina lumii sfredeli.

Să știe,- ar fi vrut să știe
Ce-AtoateȘtiutorul știe.
Egal cu El din nou să fie
Ori, dacă e să nu mai fie,

Să nu se mai întoarcă-n cer.
„Decât nemuritor ori sfânt,-
Pe crucea mea de Lucifer !
Mai bine-n stânjén, în pământ.”

Își zise, nimeni să-l audă.
E-un postulat de muritor.
Să plângă cea din urmă dudă
Când îl vor scoate din pridvor.

XVI

Văpaie – din nestinsul foc,
În el gheénă a-ncăput
Cu foc, cu tartor, la un loc
Dar și cu patimi de durut.

El nu-i Luceafăr, Demon nu-i.
E cel gonit din rai pe veci.
El nu-i al lui, e-al cerului
Pe sub cupole sterpe, reci.

Miraj nu-l mai înseninează.
Cum toate-s doară amăgiri,
Privind în jos îl întristează
Sfârșitul marilor iubiri.

Pribeag și renunțând la visuri,
Umblând pe unde zboru-l duce,
Rătăcitor peste-abisuri
Eternu-și duce ca pe-o cruce.

Ca o Lactee lucitoare,
Ca un sclipit de meteor,
Întreaga veșnicie doare
Cum doare sufletul de dor.

Trufaș, pribeag în rătăcire,
Sublimul zbor prin neant îl poartă,
Făcându-și loc prin risipire
De parcă-ar fi deschis o poartă.

Și-n zborul lui neostoit
Fără de țintă-n infinituri,
Pe-oriunde-n ceruri s-a oprit,-
Nadir reverberând zenituri.

Niciunde va găsi iubire,
Nu va mai crede în minuni.
E-un postulat întreaga fire:
Descânt în ceașca cu tăciuni.

La ce ți-e bună veșnicie
Când nu simți foc în trup că-ți arde,
Cum, ostoit în iarbă cade
Și totul este o feerie !?

Și-ar da vecia pentru-o clipă
De dragoste de muritori.
Să i se ia din zbor arîpă,
Să-i dea fior de trecători.

Dar cin' să-i ia, cine să-i deie!?
Cu Dumnezeu nu-i casă bună.
De nu un foc, măcar scânteie
Să-l ardă, dragoste nebună.

De nemurire să-l dezlege
Și să-i dea moarte, nimeni poate.
El, blestemat, pe căi pribege
E tot mai greu a le străbate.

Nici el nu-și mai aduce-aminte
De când avea-n aripă zbor
Și nici ce-a fost mai înainte
Mai pe-nțelesul tuturor.

Proscris e în risipa firii,
Damnă cât ține veșnicia.
Din marginea nemărginirii
Și-adună răul și furia.

Printre tenebre spațiale
Imensitățile s-aștern.
Zorește Lucifer pe cale
Spre hăurile din infern.

Priveliști sumbre îi repugnă
Desprinse parcă din potop,
Nu are țel unde s-ajungă
Făcându-și prin tenebre loc.

A fost să vadă doar o dată
Atât sublim; frumos Făcut
Și n-o să simtă niciodată
Plăcutul care l-a durut.

În zborul lui peste genuni,
Un gând curat îl mai străbate
Dar îl cuprind deșertăciuni.
Deșertăciuni sunt toate, toate.

XVII

Rămâne trupul pe pământ;
În ceruri urcă duhul, Sus,
Fără de trup, fără veșmânt.
De ce nu urcă și invers!?

Mă-ntreb retoric, fără vină
În superspațiul super mare:
Că mintea mea e prea puțină
De-a da răspunsul la-ntrebare.

Pierdute-n urmă fără urmă,
Ce va mai fi ce va urmă
La toate ce-am lăsat în urmă,
La toate le vom pierde urma.

Din câte-au fost, nimic azi nu e;
Din câte sunt nu vor mai fi.
Doar timpului să-i faci statuie
De-l poți opri, de-l poți ciopli.

În Big Bang – Început rapace,
În Fiat lux, în Început
Ireversibilul s-o-ntoarece,
Să-nceapă altfel Început.

2009

Epitaf pentru crucea mea

Am fost prea
optimist
și nu mai puțin
ridicol
în a găsi măcar un sens
vieții;
ea, viața, este, -
cel puțin un fiasco,
o tentativă eșuată,
o eroare de calcul
a Providenței.

2002

Descumpănire

De ce ți-s ochii-n neogoi
în care infinituri nu ajung!?
de ce ți-s ochii care plâng
ca norii încărcăți de ploii!?

De ce privirile-ți curg lung
spre infiniturile-agreste
de unde vin păsări măiestre,
dar niciodată nu ajung!?

De-aș ști ce-i parte și ce-i tot,
de-aș vrea să știu, tot nu-nțeleg;
îți spun că dorul meu e-ntreg
și-n părți să îl împart, nu pot.

13 ianuarie 2010

De-a joaca

Nu-mi place jocul Tău:

„De-a joaca cu viața și cu moartea”
și nici intratul meu în jocul Tău,
să ai din joc pe cine scoate
c-așa e jocul:

„De-a joaca cu viața și cu moartea”.

Nu-mi place jocul

când jocul e perpetuu,

iar pentru asta

regulile sunt bătute-n cuie,

iar mai pe academicește spus:

imuabile și ca-n scripturi,

Să ai din joc pe cine scoate

c-așa e jocul:

de-a joaca cu viața și cu moartea”.

26 ianuarie 2010

Lumină și cenușă

Stele-n căi-lactee număr,
multe stele, fără număr.

Multe stele; cin' le-a pus
într-o noapte, colo sus?

Le privesc cu gândul dus,
câte dintre ele nu-s?

Stele, câte-s vii ori moarte
și-au rămas câte din toate?

Stele-n căi lactee număr;
au rămas câte din număr?

Sunt cu soț ori fără; stele...
câte-au mai rămas din ele!?

Steaua Nordului din Ursă
e lumină ori cenușă?

Castor, Pollux, Regullus,
Rigel, Deneb, Arcturus,

Aldebaran, Sirius¹,
le vedem și poate nu-s.

*

*

(Nu este ideea mea,
eu doar jubilez cu ea.)

1 Februarie 2010

---

¹ Stele strălucitoare de variabile mărimi stelare (mărimile $0, \dots, 1, \dots, 1, 5$) și de diferite tipuri stelare din constelațiile: Gemenii, Leul, Orion, Lebăda, Bouarul, Taurul, Câinele Mare.

Măi gropare!

Măi gropare, măi gropare,
sapă-mi groapă neadâncă,
țărână mai puțină-mi pune;
adu-mi brazdă de prin luncă,
peste mine de-o aruncă.

Mai în față, sapă, sapă,
până să n-ajungi la apă,
să aud de-afară tril,
să-i aud mândruței pașii,
cum s-apropie apașii...
oare de ce vin tiptil?

Și la cap și la picioare
pune-mi floare,- mătrăgună
că din dragostea mea mare,
jumătate-a fost nebună;
jumătate-a fost furtună.

Poți să-mi scrii pe cruce-o glumă,
dacă-ți arde și de glume;
voi păstra secretu-n humă,
jur, la nime nu te-oi spune,
măi gropare, măi nebune.

Poți..., dar ce nu poți să faci
când ești slobod,- teleleu!?
poți să fluieri și în draci,
dacă-ți vine, pe când eu...
ce n-aș face-n locul meu!

5 Februarie 2010

Stereotipii

La cine să te duci în lumea asta
de când e lume, de-atâția ani,
de-atâtea mii
și cui să-i spui să te și creadă
că toate câte-s de la cap la coadă
sunt doar stereotipii!?

Tot spun mereu de când mă știu
că totul e o farsă și o glumă proastă
în tandem.

Și dacă spun cine m-aude?
e-un obicei din tată-n fiu
de-a crede în ce nu vedem.

7 februarie 2010

Primeniri

Plesnește grabă
și durere-n mugur
sub austeră zodie
solară.

Din austral
se pripăși un grangur,
același
din cealaltă primăvară.

Sub strașini rânduiește
cuibul părăsit,
aceeași rândunică
de acum un an;
același cuib de cocostârc
e primenit,
aceeași baltă
cu același solitar bătlan.

Orice-nceput
în primăveri se leagă,
atâtea primeniri
plesnesc solar.
Făr' primenire
primăvara-i neîntreagă
cum nu e lună plină
făr' ultimul pătrar.

1 martie 2010

Biruire

În ciclul elementelor
ne-am adunat și noi;
era atâta pace,
c-am declarat război
dezlănțuit;
să țină o sută de ani;
ne-am războit,
dar nu eram dușmani.

Închipuire doar o dată
te-a cuprins
să-nchipuie speranță
de pandoră
că-nvinsul, învingătorul
își adoră,
și-nvingătorul
îl iubește pe învins?

Și a venit o zi;
o zi -
cea mai frumoasă;
ai biruit
capitulând victorioasă.

Și-n ziua-'ceea
de-armistițiu am trăit
o viață într-o zi.
Și-apoi am mai murit.

3 martie 2010

Lucruri...

Lucruri ...
parcă sunt
prea multe lucruri
care prea-s amestecate
printre rosturile firii.

Este în logica firii
să ne-ascundem
printre ele,
dar să nu ne-asemuim,
să ne identificăm
cu prea multe lucruri.

Lucruri multe-n
universuri
cu care
nu ne ciocnim;
sunt atât
de multe lucruri
despre care nu vorbim.

10 martie 2010

Corni din Corni

Cum cornul primu- nflorește
între toți copacii-n floare,
și eu sunt grăbitul,
născutul din Corni
printre cornii,-
întâii, copacii cu floare.

Am seva din cornii din Corni
cu sevă dintâii-nfloriți;
sunt sol al atâtor vecii
și primul dintâii muriți.

12 martie 2010

Cōdex dīvīnus

-„Părinte stareț, mă dezleagă
de greu păcat, ispită grea;
mă-ntreabă lumea, tot întreabă,
dar știi că lumea, lumea-i rea.

Păcatul de ispită-a lumii,
păcatu-n care am căzut;
aiasta, poate, că am supt
dulce păcat din țâța mumii.

Golit de humă, de păcat
și dezlegat de mitul biblic,
cu sufletu-mi reîncarnat
nu m-aș re-ntoarce din Nimic”.

-„Eu nu am dezlegare să dezleg
ce a legat atuncea Dumnezeu;
din cōdex-dīvīnus¹ pot să-nțeleg
că dezlegarea n-o pot face eu”.

13 martie 2010

---

¹ Cōdex dīvīnus , - lat. – (liv.) Culegere de legi divine.

Tren

Tren ce vine să te ia,
să te ducă hăt, departe,
unde stelele în noapte,
doar în noapte pot cădea.

Tren ce-n gară nu te-aduce,
tren ce trece printr-o gară,
se oprește și te duce
în alt loc, din altă țară.

Tren fără ecartament,
fără impiecat de gară,
tren ce duce într-un loc
de unde nu se coboară.

15 martie 2010

Moara de vânt

Dacă n-ar fi vânt să bată,
n-ar fi măciniș la moară;
ar sta moara ferecată,
iară morărița, biata,
ar putea să moară.

Când te vezi cu sacii-n car,
cu căruța încărcată,
o fi bine pentru unii.
Pentru mine, să nu bată,
pentru mine, vântul lipsă,
să nu-nvârtă roata morii
ar fi zvon de-apocalipsă
și sfârșitul lumii.

Nu m-aș duce la vro moară
ce nu-i curge apă-n scoc,
chiar dacă un an ș-o vară
n-aș mai măcina deloc...

Dacă moara nu-i de vânt,
moara n-ar fi ferecată,
n-ar fi morăriță-o fată
ce se ține de cuvânt...

N-aș mai vrea
să-mi macin bobul
eu nătângul,
eu nărodul.

Fără moară, ce m-aș face,
dară fără morăriță!?
șapte zile-aș bea în șir
și-aș muri beat criță.

Popa Znai, în patrafir,
o slujbă mi-ar face
și cu gândul la colivă,
și cu gândul la colaci,
mi-ar cânta cu frenezie,
și în ... vorba aia...
(să nu pomenesc de draci).

16 martie 2010

Înc'-odată

A dat colțul ierbii,
mugurii pocnesc,
lumea
e salvară și bate mătâni;
dezmorțite după iarnă,
orătâni
se-ncălzesc la soare
și cotcodăcesc.

Înc-o dată-ți faci speranțe,
te-amăgești
c-o să-ți depășești
condiția de paiată;
ce nepotolită poftă
ai de viață,
numai că
nu ai cu ce s-o potolești.

Înc-o dată
și ți-o fi de-ajuns;
ce-ar ajunge omul
dac-ar ști...

Poate...
cine știe?
poate s-ar păzi;
bine că nu știe!
poate-ar fi de plâns,
poate-ar fi de râs.

18 martie 2010

Epilog

Eu te-am iubit
ca pe-o sălbătăciune
care se lasă greu
domesticită.
Și te-am cules pe rouă,
primenită,
ca pe o floare
de pe margini de genune.

Cum nu știi
dacă apa-i din izvorul
de pe prund,
nu știi de-i plin paharul
cu venin, ori ură;
nu știi ce gust,
dacă nu bei până la fund,
ce gust poate avea
ultima picătură.

Apoi ne-am risipit
ca o sămânță-n vânt,
purtată-n câmp
făr' germenu-ncolțirii.
Și-au putrezit
semințele-n pământ
ca o neregulă ori paradox
în rosturile firii.

22 martie 2010

Înveliș atomic

Atât cât năzuinți mai pot
să-mi fac,
ai poposit
în visul meu o clipă
și ai plecat nepăsătoare,
fără țel
în larga
și prea marea ta risipă.

Nu mi-ai lăsat visul
întreg,
să-mi lași visarea
netrezită;
eu te rugam
să mai rămâi,
dar ruga-mi n-a fost
auzită.

Zadarnică
mi-ar fi-ncercarea
din fiecare-atom
să te adun,
că saltul
de pe o orbită pe-alta
e-o regulă căreia mă supun.

Nu eu din vis
te-am prigonit;
când m-am trezit,
frecându-mi ochii,
mi se-arăta vedenie
ciudată:
o pânză-n loc de-albastrul
Caliopii.

25 martie 2010

Niște numere

Suntem niște numere:
de adunat, de scăzut,
de înmulțit, de împărțit.

Suntem niște numere
cu care joci la Loto
și câștigi, ori piezi.

Suntem niște numere
cu care numeri până la 100.
Uneori.

Suntem niște numere,-
nume de pușcăriași
care răspund la apel.

Și-apoi e pace.
Multă, multă liniște.
Liniște...

30 martie 2010

Drumeț

A fost și el drumeț pribeag
cu traista-n băț
o vreme,
bătând la porți pustii și ferecate.

La ceasul brumelor stătea cu gândul lui,
cu gândul dus,
și pe degeaba lumea-l bănuia
că e nebun.

La ceasul cucuvaiei el vorbea
încet, încet
(ce nimeni n-a putut vrodată ști)
cu Unul ce-i zicea pe nume: Dumnezeu.

1 aprilie 2010

Șapte cuvinte

Dac' aș fi eu Dumnezeu-bunicul
l-aș povățui pe fiul meu
să-și povățuiască fiul
să nu fie niciodată pământean,
ci pentru totdeauna să rămână
os de Dumnezeu.

Asta zic că s-a-ntâmplat fie,
nu cum eu-bunicul mi-am dorit,
cel mai drag nepot să fie
chinuit, batjocorit și răstignit.

Țintuit, văzându-se pe cruce,
cristice priviri îl căutau
pe Dumnezeul-Tată:
„Eli, Eli, Lama Sabactani?”¹

---

¹ „Eli, Eli, Lama Sabactani?”,- Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M'ai părăsit? (Evanghelia după Matei: 27.46, pag 960. Biblia,-ediția 1928).

Și...
dup'atâta chinuit și răstignit,
bietul Dumnezeu a spus șapte cuvinte¹
și-a murit.

Eu ce să cred...,
când moarte are Dumnezeul meu,
eu, nebunic de Dumnezeu,
când vremea-' ceea va veni
- să-i spun șapte cuvinte -
cui să-i spun?

2 aprilie 2010
(Vinerea Patimilor)

---

¹ Ultimele cuvinte ale lui Isus: „Tată, în mâinile Tale îmi încredințez duhul!”
(Biblia,-ediția 1928 pag. 1022,- Evanghelia după Luca: 23.46).

Întotdeauna

Întotdeauna vreun copac
va înfrunzi, se va usca;
o mamă-ntotdeauna, fiul,
și-l va iubi, și-l va certa.

Deasupra noastră-ntodeauna
în crug ceresc va fi un soare
și-ntotdeauna peste toate
va curge-apus și înserare.

Un capăt pe-unde va să fie
în holospațiu, nu-i un capăt;
invariabila stereotipie:
etern, - luatul de la capăt.

4 aprilie 2010

Mercantilizare

Ne vindem roua, bruma și izvorul
și sufletul la dracu' iar ni-l vindem,
cu servitutea, frate ne cuprindem,
prin noi nu se mai scurge seva, dorul.

Ne vindem sentimente prin bordeluri
și tot ce-am mai avut înstrăinat-am,
statutul de român iar preschimbat-am
și ne-arătăm la față-n multe feluri.

Ne scoatem țara la mezat prin târguri,
netârguindu-ne, lăsăm din prețuri,
în oase nu avem decât disprețuri,
din crug ne vindem sincopate pârguri.

Ne-am ars și sufletul rănind amurguri,
și semnele heraldice din burguri.

6 aprilie 2010

Răscruce

Un drum înainte,
la stânga alt drum,
un drum și la dreapta;
pe unde s-apuc,
că drum înapoi,
de-ntoarcere, nu-i.

Fără vrun semn,
drumuri ciudate;
umblate,
bătătorite,
neisprăvite.
Drumuri... ciudate drumuri...
fără de-ntoarcere,
fără 'napoi.

10 aprilie 2010

Păcat primar

Eu nu cred în păcatul prim;
eu cred
că nu a fost păcat, - păcatul Evei...
mușcatul ei...
De nu ar fi mușcat din măr,
n-ar fi sărit
un sâmbure-n țărâna
caldă și fertilă
din care-am încolțit
și am crescut livadă.

Cum toate-AtoateȘtiutorul
știe-le pe toate...
și ce-o să fie-a fi și mâine,
știe,
nu cred,
chiar nu pot crede
că i-ar fi lăsat pe-ntâii din tipar,
ieșiți
să cadă în păcat.

Ori poate a-nchis ochii,
ori poate intenționat a vrut
să nu știe
că Eva și Adam
au sanctificat
ce sacerdotu-mi zice apăsător
c-a fost ce-a fost,- păcat.

Și n-a sancționat
Atoateștiutorul
și n-a făcut-o pe-a Justițiarul.

Că altfel, bunele intenții ale
Mărinimiei Sale
nu i-ar fi ieșit la socoteală:
„Opera de trei parale”.

Eu nu cred că păcatul prim
a fost păcat,
iar eu, sămânță de-ncolțire
al atâtor câte-s
păcate pe pământ.

12 aprilie 2010

Secvențe

Așa de bine îți ședea
în rochia albă, vaporoasă;
erai atâta de frumoasă
și chipul tot îți strălucea.

Erai ca fulgul de omăt
topindu-se în palma-ntinsă,
iar din boltirea necuprinsă
cădeai să te topești de tot.

Magie inefabilă erai,
altar și templu și cetate;
în nopțile înfrigate,
vestală-n flăcări mai erai.

Aveai străfulgerare-n gând
în neogoiu-atâtor ghidușii,
sublimul primăverii timpurii
și gustul băutului până la fund.

Ai fost întâia primăvară
din viața mea cu-adevărat;
ai fost ispită și păcat
la ceas de zodie fecioară.

13 aprilie 2010

Din rădăcini

Din rădăcini de morți
s-au ridicat prin seva crucii doi mălini
care-au crescut, au înflorit și miroseau
frumos.

În stânen se simțeau și stingheriți
și mai puțini.

Când vânt de crivăț, de-anotimp,
când vânt din boreal, din austral
băteau,
că altă treabă mai de soi nu au,
decât să bată,
mălinii crengile își aplecau
unul înspre altul.
Deasupra lor, în străjuire, era Înaltul.

Eu imaginam sărutul lor,
îmbrățișarea lor, drept romantisme
ori romantism
pe care
îl poți găsi vocabulă
într-un dicționar de arhaisme.

15 aprilie 2010

Mai știi...?

Când ne-am oprit
la margine de crâng,
când poala lui cea verde
ne-a-nvelit,
când iarba ne-a dat
așternuturi moi,
mai știi?
era aproape de zenit.

Când frunze s-aplecau
să ne sărute,
când m-ai primit
la sânul tău trufaș,
când buze, sâni și-mbrățișări
ardeau,
am fost în altă viață frați
de nu am ars?

Când mai încolo-n mijloc
de câmpie,
în cale,
clipocind izvorul ne-a ieșit
și nu am stins pojarul
ce ardea în noi,
de ce-am fost răi,
nu ne-am iubit?

Era un foc
mocnind în noi;
de ce
n-am ars pân' la cenușă?
Stăteam în lan privind
seninul.
Mai știi
de pasărea aceea jucăușă?

Mai știi...

16 aprilie 2010

Complexul Cain

Cain:

„Că darul tău lui Dumnezeu,
Că Lui îi place darul tău
Mai mult de cât îi pot da eu,
Nu-mi place și-am păreri de rău.

De-același sânge frate-mi ești
Și te iubesc ca pe un frate
Atât cât nu mă umilești
Și nici nu mi te urci în spate.

Satrap dacă te face darul
Și în supunere să cad,
Nu mi-ar plăcea umplut paharul
Și să ajung în fund de iad.

Că ai ce-aș vrea să am și eu,
Că tu ai turme, eu de-arat,
Că dragostea lui Dumnezeu
E mică, mă paște un păcat.

Complexul meu nu lasă loc
Decât instinctului rapace.
Mi-e scris, poate, să ard în foc
Când dracul iadul și-l va face”.

Abel

„Poruncă să încalc n-aș vrea,
Să port păcat, să port blestem.
Eu sunt Abel. De Cain mă tem,
Plâng viața lui nu moartea mea”.

17 aprilie 2010

Complexul Electra

Citind în mituri și-n scripturi
și inspirată din Duh Rău,
urzi Electra¹ cu Oreste
o crimă. Odioasă crimă
ca orice crimă odioasă:
o moarte pentru Clitemnestra
ce-l omorâse mișelește
pe-Agamemnon.

O crimă cum se-nfăptuise-odată:
întâia crimă din scripturi;
întâia crimă pe pământ;
întâia crimă-n univers:
Cain, care părea un sfânt,
îl omorîse pe Abel.

---

¹ Electra, personaj din mitologia greacă, fiica lui Agamemnon și a Clitemnestrei, sora Ifigeniei și a lui Oreste. Electra a fost prizonieră de mama ei, care, împreună cu Egist, l-a ucis pe Agamemnon. Pentru a răzbuna această crimă, Electra l-a îndemnat pe Oreste să o omoare pe Clitemnestra. Legenda Electrei a inspirat pe marii dramaturgi ai Greciei antice: Eschil, Sofocle și Euripide.

Înc-un complex în plus: Electra.
Și câte-au fost, câte mai sunt
complexe Cain, Electra, pe Pământ!?

Complexe...
Avem complexe-atâtea-n care
să ne complexăm,
dar nu avem complexul
de-a nu muri
'nainte de a avea ce nu avem.

La urma urmei fiecare-avem,
ori suntem un complex
de înșine complex.
Și ne-ntrebăm perplex
de ce ne-a pus Cine ne-a pus la index,
incriminați într-un articol de codex
din Dīvīnus Cōdex!?

18 aprilie 2010

Complexul Oedip

Îl duse-n prăpădire-n munți silhui.
Oracolul îi prevesti sfârșitul
că va muri ucis de fiul lui.

Când Edip¹ apăru-n lumina zilei
(așa cum se ivesc în noapte stelele),
Laios,- tatăl, îl abandonează
în munții-aceia suri, silhui
să nu-mplinescă profeția sibilinelor.

Cum scâncetul copilului
ieșit parcă din piept de munte
se-mpânzi,
un biet păstor, mânându-și turma,
îl auzi; și îl găsi
în plânsul lui nestăpânit
și învelit în straie-mpărătești.

---

¹ Edip, - (gr. Oidipos, - Oedip), erou mitologic grec din ciclul legendelor tebane, fiul regelui teban Laios și al Iocastei. Potrivit mitului, a fost abandonat îndată după naștere în munți din ordinul lui Laios, căruia un oracol îi prezise că va pieri de mâna propriului fiu. Salvat de un păstor, E., care nu-și cunoștea părinții, și-a ucis tatăl, pe care l-a întâlnit în cursul unei călătorii.

Apoi, după dezlegarea enigmei Sfinxului, s-a urcat pe tronul Tebei și s-a căsătorit cu mama sa. Aflând mai târziu adevărul, el și-a scos ochii.

S-a aplecat păstoru-asupra lui
cu mult durut,
i-a șters cu mâna aspră lacrimile
care-i șiroiau pârâu.
L-a mângâiat pe creștet,
l-a sărutat pe frunte;
când l-a luat în brațe,
pruncul a tăcut.

Și l-a crescut;
și a crescut copilul
cum cresc copiii de-mpărat
când noi citim povești.

Cum toate-n lumea asta-s întâmplări,
cum toate-n lumea asta se întâmplă,
cum drumurile toate plus cărări
ne-adună ca pe un motiv de despărțire,
pe drumul ce-l numim hilar „al vieții”,
s-a întâlnit Edip din întâmplare c-un străin.

Și cum se-ntâmplă să se iște
o gâlceavă din senin,
de la o ceartă, Edip, furios peste măsură,
l-a ucis din întâmplare pe străin.

S-a dezlegat apoi enigma Sfinxului:
Edip îl ucise chiar pe tatăl lui,
iar mai apoi, pe tronul Tebei s-a urcat.

Și cum în lumea asta toate-s întâmplări,
s-a întâmplat să-i fie, -
cum sibilinele-au prezis, -
să-i fie mama lui, soție.

Aflând incestul,
și-a scos ochii.
Iar restul...

Cum toate-n lumea asta-s întâmplări
c-așa e scris în regulile firii,
drumurile toate plus cărări
ne-adună ca pe un motiv al despărțirii.
*

Complexul Oedip în psihologie
este, ori nu este sinonim cu drama?
ori mai degrabă tragedie este?
Iubirea-i parentală ori pasională
când erotic fiul își iubește mama,
iară fiica, - tatăl?
Cum pot (să nu greșesc) pricepe
Complexul Cain, Electra, Oedip ori Oreste... ?

18 aprilie 2010

Complexe

Aș scrie un volum de poezii
pe care le-aș numi: „Complexe”.
Complexul Cain, Electra, Edip ori Oreste,
Adam și Eva, Lot și...
ori ca atâtea câte-s,
dar complexul care-n mine străjuiește
este că nu am complexe,
ci doar reflexe.

De-aceea
mă crede, dacă vrei,
că nu sânt nici complex nici complexat.
Ar fi păcat
să fiu ofrandă pentru zei,
ori jucărie pentru Dumnezei.

Și decomplexat cum sunt,
te-aș întreba, așa-ntr-o dungă,
tu ai vrea, chiar vrei
să fii ofrandă pentru dumnezei?

19 aprilie 2010

Bezmetică străfulgerare

Mai am în mine o străfulgerare-aiurea,
bezmetică străfulgerare maladivă
că după ce-oi muri, o să mă-mpart în două,
iar undeva, cândva-ntr-o altă lume
mă voi aduna,
că-n lumea-' ceea poți să-ți faci
din moarte, - înviere.

Acolo mă voi aduna din mine-n mine:
Egoul meu în Id iar Idu-n Superego -
să-i fac pre voie-amicului meu Freud.

Păstrând străfulgerarea asta-n mine,
bezmetică și-aiuritoare,
mai cred, mă iartă, dacă și prostia e-o credință,
mai cred că va intra în lutul meu, în huma mea
un duh
ce-aș vrea să fie duhul,
duhul meu,
nu duhul altcuiva.

20 aprilie 2010

Niște poeți

Eu știu că știi că sunt
poeți nebuni;
niște atipici!
Poeții nu pot fi decât atipici,
altfel, n-ar fi poeți.

Când n-au destulă slobozenie,
ori au prea multă,
le crapă mintea
ca platformele intercontinentale
dislocate,
produc cutremure de mare profunzime
și magnitudine pe Scara Oschi.

Mai sunt și alții, ceilalți,
nenebunii, neatipicii
care
produc seisme dar
imperceptibile.

Nesublime, nici subliminale.

21 aprilie 2010

Ora

Ora-și scutură
secunde
tot mai nebătute,
mai încete,
și mai nefecunde.
Ora-și scutură
trecutul
și-mi ucide umbra
și-nceputul.

22 aprilie 2010

Scenariu sadic

De s-ar scula din groapă mama
și i-ar lua pe frații mei de mână
și pe tata
din țintirim,
sculați și ei din groapă, somnoroși
de-atâta somn, de-atât murit,
și ar veni ca altădată să mă vadă,
aș trage cu sadism zăvorul de la poartă
și-aș încuia-o
cu lacata,
să nu-mi intre-n ogradă.

Că...
de m-or vedea,
or lăcrăma și-or plânge,
iar eu n-aș vrea
(cu tot sadismul meu)
să-i văd plângând.

23 aprilie 2010

Vin nenăscuții

Aud nenăscuții venind alergând
ca mielul spre jertfă.

Sunt fără iris, vocabulă, gând;
vin pârgă pentru a Lui Făpturi,
vin iarbă, pădure, umbră, lemuri,
vin ca o regulă-n nerosturi din fire,
vin bulucindu-se-n humă, docili,
ciolane pentru cimitire.

Vin nenăscuții, mai vin. Încă.
Cu verbul „a fi” la indicativ,
timpul prezent, persoana a treia,
plural. Mai vin. Încă.

Vin nenăscuții, vin alergând
spre jertfă zeiască și pârgă
pentru Făpturile Lui;
vin pentru cruci și morminte
și oseminte pentru țintirime;
vin la taifas cu lemurii;
vin. Nu i-a chemat nime,
ori i-a chemat, - pretext de-amintire,
de-aduceri-aminte!

24 aprilie 2010

Curbând lumina

Nu-mi amintesc - uitare obsesivă -
nu-mi amintesc în altă viață ce erai;
o floare, un ghimpe,
apă de izvor în murmurare,
ori învolburare revărsându-se în grinduri,
neudate grinduri de la facerea dintâi.

Nu-mi amintesc, dar mi te-nchipui
dumnezeiască arătare
cu trup și-nfătoșare de femeie
cu aură de dumnezeie,
în ochi scânteie și-n glas tremurare.

Așa cred că ai fost: femeie,
făcută nu din ce scrie-n scripturi,
ci din neastâmpăr în zi de nedeie.
Curbând lumina și spațiul și timpul
presupun
că te-ai încarnat să-mi astâmpăr
neastâmpărul și nesațul păgân.

25 aprilie 2010

Greul pietrei

Ți-a apărut pe frunte-o cută,
prin păru-ți des a fulguit ceva;
priveam cumva în urma ta,
pășeai înceată și-abătută.

Să-ți iau din pas încetineala,
să-ți pun în pas săltat sprintar
cum saltă-n lunci o căprioară...
simțeam în mine oboseala

cât piatra morii,-atât de grea.
Voiam s-alerg cum alergai
când prinsă nu prea te lăsai,
dar greul cu nemilă mă ținea.

26 aprilie 2010

Zare

Cât e zarea cu privirea
de-o cuprinzi,
crezi
c-o prinzi cu mâna
de-o întinzi.

Când ajungi pe zare,
altă zare
ți s-arată
și n-ajungi
să calci pe zare
niciodată.

Viața-i tot o zare
mai puțin
departe
și dispare
când sub pleoapă-i
noapte.

27 aprilie 2010

Rol secund

În viața asta n-avem rost, ci rol
pe care, prost ori bine, îl jucăm;
cum păsările pleacă toamna-n stol,
noi, unul câte unul, doar plecăm.

Gregar am fost distribuit și eu
într-un scenariu - zis divin -
în rol secund de Prometeu
și am jucat cum joac-un cabotin.

28 aprilie 2010

În caleaşcă

M-am urcat într-o caleaşcă,
să mă ducă de aiurea.
Vizitiu - un mucalit -
gloaba nu şi-o îndemna.

Fără ţeluri, fără scop,
să mă ducă-ncet aiurea
vizitiul mucalit
şi pe unde calu-o vrea.

Ş-am hălăduit o noapte
de aiurea, în caleaşcă.
S-auzeau cântând cocoşii
odă la prostia omenească.

29 aprilie 2010

Rău augur

Rău augur în primăvara asta;
s-a uscat caisul, n-a mai înflorit;
ce păcat că s-a uscat caisul!
ce păcat că n-a mai înflorit!

Cine știe cum va fi la anul,
ce copac se va usca și va muri!?
câți dintre copacii azi în floare,
câți se vor usca, n-or înflori!?

Ce păcat că s-a uscat caisul!
ce păcat că nu a înflorit!
cine știe ce-o mai fi la anul!?
mersul meu încet e cam grăbit.

30 aprilie 2010

Ninge primăvară

Ninge flori de vișin și cireș
roiuri albe,
floare de armindeni;
peste mine primăvară
ninge;
ninge
primăvară peste-ntinderi.

Ningă,
să s-aștearnă 'nalți nămeții
florilor de vișin și cireș!
mă-nvelească-n floare
de armindeni
vântul care vine dinspre șes!

1 mai 2010

Melopée

O ecuație
cu-o mie de necunoscute:
așa te-am cunoscut,
așa ai fost;
te-am învățat apoi
ca pe o poezie,
cu intonație de-actor
și pe de rost,
ca un copil
care învață migălos, a scrie.

Te-am recitat în gând
și cu glas tare;
ba...
chiar pe portativ te-am pus,
cântându-te
ca pe-o sonată de Mozart,
apoi ca pe o doină,
iar la final am plâns,
doinind o doină
cu „Flautul fermecat”.

2 mai 2010

Gând

Cum aş putea,
ce mult aş vrea
surâsul
să-ți vină 'napoi
ca-n ziua- 'ceea
de demult!
aveai în tine-atât
tumult
și-atât
albastru-n ochii tăi.

La ce-mi străfulgeră
prin gând,
tăcerea ta
e un răspuns?
De-ar fi să fie și așa,
nu ți-aș putea
înapoia
ce-n suflet mi-a pătruns.

3 mai 2010

Veni-va zi

Veni-va, veni-va, veni,
veni-va o zi
când mâine n-o fi.

Iar dacă mâine n-o fi,
în loc, în locul lui mâine,
ce pui să fie și mâine
o zi?

N-o fi pentru mine,
o fi pentru altul,
o fi pentru tine
o zi.

Dar va fi. Și mâine.
Stupid paradox -
zicerea-'ceea a lui Shakespeare.

4 mai 2010

Aşadar

Nu-mi vine dragoste
de nicăieri;
de nicăieri
nu-mi vine milă;
întreaga lume mi-e
ostilă,
trăitul meu,
mereu este în ieri.

Nu-mi vine-n creştet
vrun mângâi
şi nici sărut pe-obrazul
stâng;
de nicăieri nu-mi vine.
Nu plâng,
dar nici nu am
cui spune: mai rămâi!

Ca mâine îmi veți bate
dușmănos în cuie
capacul
ce mă va acoperi pe veci.
La loc retras
îmi veți 'nălța statuie
cu soclu de chirpici,
așadar și deci...

5 mai 2010

Alb și negru

Este, mai este oleacă;
rabdă, mai rabdă puțin,
toate de tot o să-ți treacă,
încă oleacă, încă puțin.

Orice-nceput se sfințește,
poart' -apoi cruce de Crist;
orice-nceput se sfârșește,
orice sfârșit este trist.

6 mai 2010

E dureros

E dureros
cât de frumoasă-i viața;
plăcute
sunt durerile trăirii,
dar proaste-s
rostuirile menirii:
o rouă vaporându-se
cu dimineața.

E dureros
să întâlnești iubirea;
e ca o sângerare
în urcuș pe stei,
o boală
care te doboară când nu vrei,
doar pentru
că e proastă rostuirea.

Și toate-n lumea asta
sunt frântúri;
chiar și frumseța
nufărului
din părul tău
crescut în bolătăuri neadânci,
din tău.¹
Și toate-s aduse,
să ducă-n mormânturi.

7 mai 2010

---

¹ Tău – s. n . , - mâl, mlaștină, mocirlă, nămol, noroi.

Unde-i dincolo?

Dincolo de 20.000 de hertzi,
cum se aude zgomotul de fond din univers?

Dincolo unde privirile n-ajung,
lucrurile, cum sunt lucrurile, dincolo?

Dincolo, cât mi-a fost dat să știu,
de ce nu știu pe cât aș vrea să știu?

Dincolo, cât mi-a fost dat să îmi imaginez,
cum sunt imaginile-acolo, dincolo?

Dincolo...
ce poți pricepe tu, amice, prin dincolo,
straniu cuvânt, înspăimântător și enigmatic?

Să pipăi infinitul,
(ce mai contează de-i cu plus ori minus),
cum e să pipăi infinitul?

Dar pe Dumnezeu, să-l pipăi,
să pipăi consubstanțialitatea?

Să guști din fructe scuturate-n universuri?

Și să miroși?
sunt flori pe-acolo să miroși
o floare cu miros frumos?,
ori trup carnal de fetișcană?

Spune-mi, amice, pricepe-mă, că-s prost;
ori lumea-i prea deșteaptă ca să-i pot
pricepe-nțelepciunea?

Lumea!
Care lume?
„Aici” e-un fel de-a spune.

De facto și *de iure*, unde suntem?
Ce suntem, cine suntem, dacă suntem?

Ce zici de Fata Morgana?

Să stai cu mintea la opreală ca pușcăriașii
la Makarenko, e stupid!

Pe cât să facă Cineva ceva fără vreo trebuință.
Ca Cel Dintâi Făcut.

8 mai 2010

Sfârșit grotesc

Întotdeauna
prima dată-i bine și frumos;
a doua oară
poate fi ca o greșeală
și poate,
poate fi și ultima,
fatală;
întotdeauna,
ultima nu îți mai este
de folos.

O ultimă îmbrățișare,
cele din urmă șoapte,
o ultimă-ntâlnire,
iubire,
despărțire;
o ultimă lumină în ochi
și în privire
și pentru totdeauna-apoi
se face noapte.

Când știu
că-ntregul univers va fi odată
la capătul puterilor
și va sfârși grotesc,
ca ironie-a lumii
golită de dumnezeiesc,
m-apucă-a fluiera a pagubă
din foaie frunză lată.

14 noiembrie 2006

Lacrimi și semințe

Din ceruri, ochii mamei
mă privesc
cu dragostea aceea sfântă
ca de sfânt;
mă ceartă părintește,
lacrimile-o podidesc
și curg peste obrazul meu
și pe pământ.

Obrazu-mi se înseninează
și cearta i-o primesc
ca pe-o învățătură,
mângâiere,
ca pe un dar ceresc.

Din lacrima pământului
răsar și cresc
din muguri flori,
din flori semințe
care încolțesc
un verde pământean
și-albastru pentru sfinți-

//////////

Coperți ce-nchid în ele
mute taine și mistere
ce le purtăm în noi
și-n lacrimi de părinți
ce curg nepotolit ca ploile
de stele.

Când lacrimile mamei
din plâns se vor opri,
semințele vor putrezi
în lutul pentru oale și ulcele,
iar roata,
roata olarului se va înțepeni
și nimeni,
dar nimeni
nu va mai bea vinul din ele.

18 noiembrie 2006

Noapte

Un început se termină aici;
acum.

Un altfel de-nceput începe;
aici; acum;
al înserării,
al înnoptării.

Se face noapte,
noapte-adâncă;
de unde-atâta adâncime
și cine a săpat-o
să fie-atât de-adâncă
adâncimea?

Adâncimea nopții.

9 decembrie 2007

Viața de după moarte

Numai dacă mori continui
să trăiești
printre amintiri,
cuvinte și contemporani;
numai dacă mori,
nu-mbătrânești,
iar contemporanii
îți aduc prinosul printre ani.

Trebuie să mori,
de vrei
să mai trăiești
ca și florile
crescute-n cremene de stâncă.
Trebuie să mori,
de vrei să nu mai rătăcești
printre minți uituce și bolnave,
schizofrenice.

Trebuie
să mori, de vrei
să intri-n viața după moarte.

Poate
că ideea are iz de metafizică
și de scriptură;

Poate ți se pare
că sunt lucrurile complicate
și că mintea mea
a luat-o razna pe-arătură.

Poți să crezi
că nu poți crede,
nici în viață nici în moarte,
nici că iarba nu e verde,
numai că...
că aiasta nu se poate.

Numai viața-'ceea,
viața după moarte
ar fi bine
dac-aș apuca-o s-o trăiesc.

Numai viața-'ceea
vreau
să cred că, poate,
nu ar mai putea
să fie un fiasco pământesc.

10 decembrie 2007

Candelă

Pe grinda
din odaia-mbătrânită
în care carii rod în grindă
și-amintiri,
stă candelă
scrisoarea-ngălbenită,
cu filele rupte la colțuri
și subțiri.

Aș pune-n foc bătrâna
grindă,
să-mi lase carii amintirile
întregi,
s-ascult zăvorul tras
la ușa de la tindă,
să simt gustul
de lacrimi de moșnegi.

Când paginile-ngălbenite
se deschid,
îngrămădite amintiri suspină.
Cu tremurânde mâini,
când le deschid,
curg vorbe dragi
pe raze de lumină.

Te-aș scoate-ncet
din amintirile din filă
ca pașii tăi
ce-ncet se îndreptau atunci,
să-mi cazi la piept
fecioară și copilă,
cum cade roua-n ierburi
de prin lunci.

Ce trist și jalnică dezmeticire
ca dintr-un vis
ce-a fost atâta de frumos,
când strânsu-n brațe-a fost
o amintire
de demult
precum un cântec trist,
duios!

*

*

Mă duc să recompun
particula primordială;
dac-am ajuns din amintiri
la post-restant,
e semn
că-n schema existențială
a apărut pentru concurs
un post vacant.

*

*

Acum nu-i grindă,
nici odaie-mbătrânită,
nici cari
să roadă-n amintiri
și-n grindă.
E-o amintire vagă
scrisoarea-ngălbenită,
iar candela,
nu-ncearcă nimeni s-o aprindă.

18 decembrie, 2006

Întregul tot

Stau universurile-n sfere-nchise
'n alte sfere,
și ele-n alte sfere-nchise
cu infiniturile-n cercuri
și ele,
circumscrise.

Oriunde ne-am teleporta
din sfere-n alte sfere-nchise,
ne-am învărti anapoda
in cercuri. Circumscrise.

Întregul în întregul lui e-nchis
în cercuri. Circumscriș.

Aceasta-i de la cap la coadă filoSofia;
de-a-ndăratelea e metafizica.
E tembelissim!?
Și ca să nu ne plictisim,
am născocit Matrioșka.

9 mai 2010

Erai pe-atunci boboacă

Am intrat la universitate;
eu eram boboc,
iar tu erai boboacă;
uu eram la filo,
tu erai la mate.
În Copou stăteai stingheră
pe o bancă.

N-așteptai pe nimeni,
dar aveai temeiul fascinației
care pe-oricine-ncearcă
că odinioar' -a stat sub teiul
secular
și Eminescu c-o boboacă.

Teiu-și scotea floarea
din boboci plesniți;
un fluid din universalitate
se scurgea prin noi
- bobocii ne-nfloriți -
Banca era veche;
mai sus de universitate.

10 mai 2010

Alunul

Nu te-ai făcut ca varul,
cum a albit
mesteacănul
din margine de crâng
când un nebun din lume
s-a oprit
cu un topor,
privind mesteacănul în lung.

Nu-și face nimeni copârșăul
din alun;
nu te lovește
grea secure de hain;
prin creanga ta
și vântu-i mai blajin.
cât despre...
Trainic e sicriul de gorun.

Din trunchiul tău
nu ies sicrie bune;
nici pentru cruce
lemnul tău nu-i bun;
din toți copacii din pădure
ești alun
din care veverițele
scot miezul din alune.

11 mai 2010

Cât mai am umbră

Cât în mine umbră
va sălășlui,
cât mă va-nsoți umbra
prin zodii,
primăverile încă
s-or primeni,
mugurii plesniți
vor scoate rodii.

Babele cu har
cu sânge vor da în bobi
și cu apă ne-ncepută
din fundul fântânii,
într-o ceașcă-or
descânta tăciunii,
alungând
nesățul poftelor de corbi.

Mă voi face pentru-o lună
bine,
poate-un an,
c-oleacă de noroc,
mi-am zis,
dar oracolul proscris
de sibiline
nu-l poate,
de-ar vrea,
rescrie nici Osiris.¹

12 mai 2010

---

¹ Osiris, - (în religia Egiptului antic), - divinitate supremă a „celuilalt
tărâm” și a forțelor vegetative ale naturii.

A mai fost o zi

Au fost vro câțiva ani,
vro trei ori poate patru luni
și-o zi
ce n-a mai încăput în săptămâni.

Și ziua-’ceea-a fost
cât totul la un loc
și-a încăput în ea -
în ziua-aceea -
toată viața mea.
Ba înc-a mai rămas din ea
vro două ceasuri,
pân’ la toacă,
cât mi-au făcut douăzeci
și patru de popasuri -
două duzini -
de-acasă pân’ la groapă.

S-au adunat apoi străini,
vecini,
mai mult de o grămadă
la mine în ogradă.

Eu mă uitam la ei de sus,
nu chiar de sus Sus,
infatuat
că am ajuns și eu măcar odată,
sus.

Și cum spuneam,
eu îi priveam cum bieții,
nu știu de ce, plâneau.

Apoi, ca la un semn,
după ce sfinția-sa
a zis ceva ,
au depănat câteva cruci și
ca la o comandă
i-au apucat nesațul.

Mâncau și beau,
iar mai apoi, râdeau
ca niște - cum să spun -
așa ca la o casă de nebuni.

Câțiva mă înjurau
c-așa e la români.

13 mai 2010
(cinci ani de la operație)

Suntem decor

Îți amintești? cântau
cocoșii;
se revărsau grăbiți în ziuă
zorii;
obrajii îți ardeau ca macii
roșii
și-aveai în ochi albastrul
mării.

Și-albastrul cerului senin,
aveai,
cules din bolți de ceruri
suspendate;
în alte prospețimi te
primeneai,
sfidând
anomalia clipei necurbate.¹

---

¹ Cu privire la teoria einteiniană despre curbarea spațiului.

Nu cred,
de-mi spui că ai uitat:
suntem captivii lui $4\pi r^2$.¹
Să negi,
nu poți nega un postulat:
suntem decor pe aria πr^2 .²

16 mai 2010

---

¹ Aria sferei

² Aria cercului.

Altă roată

Dacă-ntorci viața cu roata,
dacă roata se-nvârtește,
roata, viața o oprește,
dacă nu se învârtește,
dacă nu se-nvârte roata?

Parc-aș vrea și eu o roată,
s-o desvârt, s-o învârtesc,
să-i pun bețe, s-o opresc;
nu o roată de la plită,
vreau o roată-adevărată.

De-a-ndărătelea s-o-nvârt,
roată de-adus înapoi
tinerețea, anii mei
să se-nvârtă cu ai tăi
ca-ntr-o horă-a horilor. Și-atât?

19 mai 2010

Nu pot

Lumina ce mă udă,
în fărâme nu pot s-o rup,
nici umbra ta nu pot
să ți-o desprind de trup.

Nu pot ce nici Demiurgul
nu poate, nu mai poate;
nu pot să mă despart
de viață fără moarte.

Nu pot, nu pot gândi
cu cât mi-ai dat gândire;
să pot, nu pot imagina
o viață-n nemurire.

Nu pot pricepe c-ai uitat
de a nu pune-n capul meu
prevedere de postulat -
imagine de Dumnezeu.

26 mai 2010

EPITAF

(Variantă)

Nu are sens în Univers
Nimic decât ce-i Veșnic.
Doar Veșnicia are sens
Și Dumnezeu ce-i unic.

28 mai 2010

Gata!

Trăiești o singură dată,
atât!

Și...gata!

Dar ce-ai crezut?
Venitul tău e doar
plecarea...
intratul și integrarea
în absolut!

Și...gata!

30 mai 2010

CUPRINS

An Nou /	11
Nu Te grăbi, Creatorule /	12
Caruselul /	14
Lucifer /	16
Epitaf pentru crucea mea /	59
Descumpănire /	60
De-a joaca /	61
Lumină și cenușă /	62
Măi gropare! /	64
Stereotipii /	66
Primeniri /	67
Biruire /	69
Lucruri /	71
Corn din Corni /	72
Cōdex-dīvīnus /	73
Tren /	74
Moara de vânt /	75
Înc' o dată /	77
Epilog /	79
Înveliș atomic /	81
Niște numere /	83
Drumeț /	84
Șapte cuvinte /	85
Întotdeauna /	87
Mercantilizare /	88

Răscruce / 89
Păcatul prim / 90
Secvențe / 92
Din rădăcini / 94
Mai știi...? / 95
Complexul lui Cain / 97
Complexul Electra / 99
Complexul Oedip / 101
Complexe / 102
Bezmetică străfulgerare / 105
Niște poeți / 106
Ora / 107
Scenariu / 108
Vin nenăscuții / 109
Curbând lumina / 110
Greul pietrei / 111
Zare / 112
Rol secund / 113
În caleașcă / 114
Rău augur / 115
Ninge primăvară / 116
Melopée / 117
Gând / 118
Veni-va / 119
Așadar / 120
Alb și negru / 122
E dureros / 123
Unde-i Dincolo? / 125

Sfârșit grotesc / 127
Lacrimi și semințe / 129
Noapte / 131
Viața de după moarte / 132
Candelă / 133
Întregul tot / 138
Erai pe-atunci boboacă / 139
Alunul / 140
Cât mai am umbră / 142
A mai fost o zi / 144
Suntem decor / 146
Altă roată / 148
Nu pot / 149
Epitaf / 150
Și gata! / 151